

Oláh András

[LETÉPTEM]

letéptem rólad az éjszakát
a hajnal verítékétől átnedvesedve
vadul kóstonalattalak
bőrünkre húlt a suttogás
kint egy türelmetlen harkály mérte az időt
harmathideg szemedből eltűnt
a nyírfák lázadó ornamentikája
kikoptak készletünkből a szavak
s az a ködszagú reggel kipréselt
levélként őrizte az eltékozolt álmokat

MAGAMTÓL FÉLTELEK

megtagadlak mégis – győznek a közhelyek –
gyáva a pillanat: magamtól féltelek
titkolózva csaltunk hazudtunk érveket
és véred mindennap véremmel vétkezett

idegen test voltál – keresztfa s nem oltár –
álnokul mégis a hűséggel zsaroltál
a béke törékeny (csak ennyit értem el)
azóta nem is vagy – csak bennem létezel ...

MINTHA TÉGED AKARNA

feszül az erek falán a mész
dobhártyát feszítve lüktetnek
a sebláz diktálta NEM-ek
jobb hallgatni azt hiszed
lassan kicsúszik a zárból a kulcs
a lépcsőkorlátba kapaszkodsz
mintha téged akarna a mélység
meleg és borzongató
benned vigasztalan eső esik
nem érted a biccenő emlékeket
felállsz némán körül se nézel
– vakok próbarepülése ez